

HỒI BỐN MƯƠI BỐN

Quần Hào Tự Hội Thiếu Lâm Tự

Chân Dật Lan thấy Khô Trúc Tiên Ông lặng thinh không đáp, bất giác rúng động cõi lòng, thầm nhủ:

- Người mời được Vô Ảnh lão nhân đuổi theo Cốc đại ca hẳn là rất có lai lịch, đó là ai thế nhỉ ? Nhưng dù vậy Trúc lão cũng đâu cần phải ra chiều nghiêm trọng thế này, hay người này có quan hệ với mình chăng ?

Nghĩ đến đó, nàng buột miệng nói:

- Trúc lão sao lại im thế này ?

Khô Trúc Tiên Ông chau chặt mày:

- Người khiến lão phu khó xử quá.

Chân Dật Lan lòng càng thêm bồn chồn, sốt ruột nói:

- Trúc lão sao không chịu nói ra người ấy là ai?

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Thôi, người đừng hỏi thì hơn.

- Vì sao vậy ?

- Lão phu.

Khô Trúc Tiên Ông bỗng đưa mắt nhìn Vô Ảnh lão nhân khẽ nói:

- Lão phu đã hứa với Hạ huynh là không cho các người biết việc này.

Chân Dật Lan nghe vậy mới yên tâm phần nào, cười nói:

- Thật vậy ư ?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Nếu lão phu thích nói dối thì hà tất phải khó xử, vậy chẳng phải là lão phu không thể phản bội lời hứa hay sao ?

- Người ấy Lan nhi có quen biết không ?

Khô Trúc Tiên Ông nhăn mặt;

- Đừng hỏi nữa ! Nếu hỏi tiếp lão phu sẽ trở thành người thất tín mất.

Chân Dật Lan cười thông cảm;

- Thôi được, Lan nhi không hỏi nữa, nhưng. sau này có thể cho Lan nhi biết không ?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Sau này Thiên Ma Đại Yến, lão phu sẽ cho người biết.

Chân Dật Lan cười :

- Đồng ý !

Khô Trúc Tiên Ông bỗng lớn tiếng:

- Lan nhi, lão phu dẫn người đến bái kiến Hạ lão.

Đoạn nắm tay Chân Dật Lan đi về phía Vô Ảnh lão nhân và Cốc Mộng Viễn, vừa đi vừa cao giọng nói:

- Hạ huynh, võ công y thế nào ? Tạm được chứ ?

Vô Ảnh lão nhân cười to:

- Cao cường lắm ! Lão phu khó mà thắng nổi.

Chân Dật Lan với Khô Trúc Tiên Ông đi đến bên Cốc Mộng Viễn, Vô Ảnh lão nhân đưa mắt nhìn nàng, cười nói tiếp:

- Tiểu nha đầu này thật tinh ranh, nếu lão phu mà không biết rõ đường lối võ công của ả, có lẽ mô Phá Tâm Chưởng của Chân lão tà đã khiến lão phu bị bêu xấu rồi.

Chân Dật Lan đỏ mặt:

- Lão tiên bối chế nhạo vãn bối rồi.

Vô Ảnh lão nhân cười:

- Đâu có, lão phu nói thật đó chứ !

Chân Dật Lan cúi đầu mỉm cười:

- Lão tiên bối chế nhạo vãn bối rồi.

Vô Ảnh lão nhân cười:

- Đâu có, lão phu nói thật đó chứ !

Chân Dật Lan cúi đầu mỉm cười:

- Vãn bối xin tạ tội với lão tiền bối.

Đoạn liền cung kính vòng tay xá dài.

Vô Ảnh lão nhân cười ha hả:

- Không dám ! Không dám ! Lệnh tổ có khỏe không? Đã lâu không gặp ông ấy, lão phu thật nhớ hết sức

Chân Dật Lan biết Vô Ảnh lão nhân này tính hay cợt đời, rất hợp với gia gia mình, nên không chờ Vô Ảnh lão nhân nói dứt đã cướp lời:

- Lệnh tổ cũng rất nhớ lão tiền bối, đáng tiếc là vừa rồi vãn bối đã không nhận ra.

Vô Ảnh lão nhân cười:

- Vậy ư ? Lệnh tổ quả có đề cập đến lão phu với người thật ư ? Ha ha. Lão phu rất thích sự khôn lanh của người, nhưng lão phu biết chắc lệnh tổ không bao giờ đề cập đến lão phu với người, đúng không nào ?

Chân Dật Lan càng đỏ mặt hơn, bởi Vô Ảnh lão nhân đã nói đúng.

Cũng may lúc ấy Cốc Mộng Viễn quay sang Khô Trúc Tiên Ông nói:

- Tầm lão tiền bối, Hạ lão bảo là đã từng gặp Tầm tử tử rồi đấy.

Khô Trúc Tiên Ông vội hỏi:

- Vậy ư ? Ở đâu ? Có phải đi cùng Lăng Thiên Thiên không?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu:

- Không !

Khô Trúc Tiên Ông thở phào:

- Vậy là không lo rồi.

Bỗng quay sang Vô Ảnh lão nhân cười hỏi:

- Hạ huynh, tôn nữ nhi của lão phu có đẹp không?

Vô Ảnh lão nhân cười to:

- Đẹp, rất đẹp.

Đưa tay chỉ Chân Dật Lan, nói tiếp:

- Chẳng kém gì tiểu nha đầu này !

Chân Dật Lan nghe vậy vừa thẹn vừa mừng, lòng dậy lên một niềm xao xuyến khôn tả.

Vô Ảnh lão nhân bỗng ngẩn người nói:

- Tần huynh sao lại hỏi vậy ? Chả lẽ lâu lắm Tần huynh không gặp lệnh tôn nữ hay sao ?

Khô Trúc Tiên Ông cười to:

- Hạ huynh sao dạo này chóng quên vậy ?

- Lão phu chóng quên ư ? Tần huynh.

- Tối qua lão phu đã kể cho Hạ huynh biết về cảnh ngộ của lão phu trong những năm qua rồi, sao Hạ huynh còn hỏi như vậy nữa ?

Vô Ảnh lão nhân sức nhớ, vội nói:

- Đúng rồi, lão phu lúc này quá là đãng trí.

Bổng chau mày hỏi:

- Tần huynh, hiện đã gần đến ngày thịnh hội Thiếu Lâm, ba người bây giờ đi đến Tung Sơn phải không ?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Phải, bọn này đang định đi ngay !

Vô Ảnh lão nhân bỗng hỏi:

- Tần huynh, tin về Thiên Tàn Tử, có ai nói với Tần huynh chưa ?

Khô Trúc Tiên Ông sửng sốt:

- Sao ? Thiên Tàn Tử chưa chết ư?

Vô Ảnh lão nhân gật đầu:

- Chưa ! Hôm trước lão phu gặp Tư Đồ Khôn, theo lời ông ấy nói, khi xưa trong đại hội Hành Sơn, ông ấy cũng chỉ dả thương Thiên Tàn Tử mà thôi.

- Điều ấy lão phu cũng có nghe nói, Tư Đồ Khôn một chưởng đánh rơi được Thiên Tàn Tử xuống vực thẳm, đó cũng là số may của lão.

Vô Ảnh lão nhân bỗng chau mày lo lắng:

- Nếu như Thiên Tàn Tử bình phục xuất sơn, e rằng tình hình sẽ hết sức gay go, nghe đâu lão quỷ ấy đã luyện thành Vô Địch Ma Cương rồi.

Khô Trúc Tiên Ông thản nhiên cười:

- Vậy thì rất đáng quyết đấu một phen, Hạ huynh sao lại lo rầu đến thế này ?

- Thiên Tàn Tử thủ đoạn quá tàn độc, chẳng thể không khiến lão phu lo lắng.

- Theo lão phu thì Thiên Tàn Tử chẳng đáng lo, hỉ tiện tỳ Lăng Thiên Thiên, nếu ả ta mà a tong với Thiên Ma giáo thì đáng ngại hơn nhiều.

Vô Ảnh lão nhân cười phá lên:

- Tần huynh đúng là một lần bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng.

Khô Trúc Tiên Ông nhướng mày cười:

- Sự thật đúng là vậy, lão phu cũng chẳng sợ Hạ huynh cười cho.

Đoạn quay sang Cốc Mộng Viễn nói:

- Mộng Viễn, người với Hạ huynh dường như tâm đầu ý hợp lắm phải không?

Cốc Mộng Viễn cười:

- Văn bối được Hạ lão đoái thương, hết sức cảm kích.

Khô Trúc Tiên Ông cười:

- Hạ huynh đồng danh với lệnh sư, từ nay người hãy nhờ ông ấy chỉ giáo nhiều cho.

Cốc Mộng Viễn gật đầu:

- Văn bối cũng có ý ấy ! Nhưng, không biết Hạ lão chịu hay không ?

Vô Ảnh lão nhân cười cười mở:

- Lễ nào lão phu không chịu ? Khi dự Thiên Ma Đại Yến xong, lão phu sẽ chờ người tại Điểm Thương ở Vân Nam, được chăng ?

Cốc Mộng Viễn lòng mừng khôn xiết, nhưng lại lắc đầu nói:

- E rằng văn bối không thể nhanh chóng về đến Vân Nam vậy được.

Vô Ảnh lão nhân ngạc nhiên hỏi:

- Người còn việc gì hệ trọng nữa vậy ?

Bỗng như chợt hiểu, cười nói tiếp :

- Thôi được, lão phu sẽ luôn có mặt ở Điểm Thương Sơn chờ người, và rất hoan nghênh người với Lan nhi và các vị tri kỷ cùng đến.

Cốc Mộng Viễn thoáng đỏ mặt, chàng biết Vô Ảnh lão nhân đã hiểu lầm, mỉm cười nói:

- Lão tiên bối, văn bối rồi Nam Hải đã lâu, định xong việc ở Thiên Ma giáo sẽ tranh thủ thời gian về Phổ Đà bái kiến ân sư và năm vị sư huynh.

Vô Ảnh lão nhân cười ha hả:

- Vậy rất phải ! Vậy rất phải.

Khô Trúc Tiên Ông cười tiếp lời :

- Hạ huynh giờ định đi đâu vậy ?

- Lão phu về núi ngay !

- Hạ huynh không đến Tung Sơn sao ?

- Không cần, trong Thiên Ma Đại Yến, chỉ một mình Tần huynh là đủ khiến bọn nhãi nhép kia đau đầu rồi. Vả lại, Thần Phong Động đã bị các vị dẹp yên, nếu lão phu còn đến Tung Sơn thì thanh thế quá to còn gì ?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Còn Sương nhi của lão phu hiện ở đâu ?

- Ở Hoàng Sơn với Xích Tùng Y Ẩn Khúc Lượng Tiết, hai người sẽ cùng đến tham dự Thiên Ma Đại Yến.

Chân Dật Lan nghe vậy liền hớn hờ nói:

- Hay quá, vậy chúng ta hãy đến Hoàng Sơn ngay.

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Không cần, đằng nào cũng sẽ gặp tại Thiên Ma Đại Yến, đến Hoàng Sơn làm gì cho mất công?

Chân Dật Lan chau mày :

- Vậy đâu được, vì an nguy của Tần tử tử, chúng ta cần phải tìm gặp Tần tử tử càng sớm càng tốt

Cốc Mộng Viễn nghe vậy hết sức cảm kích lòng khảng khái của Chân Dật Lan, mỉm cười nói:

- Lan nhi, Tần lão nói không sai, đằng nào chúng ta cũng sẽ gặp nhau tại Thiên Ma Đại Yến, hà tất đến Hoàng Sơn cho mất công ?

Chân Dật Lan đành cười nói:

- Đó là Cốc đại ca với Trúc lão không muốn đi, mai kia Tần tử tử mà trách cứ, đại ca đừng đổ tội cho người khác đấy.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Ngu huynh đâu phải hạng người như vậy ?

Khô Trúc Tiên Ông cũng cười tiếp lời :

- Lão phu cũng đâu phải người không biết phải trái, người cứ yên tâm, khỏi phải dùng mưu mẹo với lão phu.

Chân Dật Lan đỏ mặt dẫu môi:

- Đó là Lan nhi sợ sau này Tần tỷ tỷ sẽ trách Lan nhi mà.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Y dám ? Đã có Cốc Mộng Viễn với lão phu hậu thuẫn cho người rồi.

Vô Ảnh lão nhân bỗng lắc đầu xen lời:

- Không được rồi, Tần huynh là tổ phụ, sao thể thiên vị người ngoài thế này ? Tần Linh Sương là tôn nữ nhi của Tần huynh, Tần huynh không sợ y đau lòng hay sao ? Hơn nữa,

Thoáng ngưng, giọng bất bình nói tiếp :

- Xem ra Linh Sương chắc chắn sẽ bị các người hiếp đáp rồi.

Khô Trúc Tiên Ông cười ha hả:

- Hạ huynh định hậu thuẫn cho Sương nhi ư ?

Vô Ảnh lão nhân nhướng mày :

- Chứ sao ? Lan nhi có phước được hai người hậu thuẫn. Sương nhi có lão già cô đơn độc nhất vô nhị này ủng hộ chả lẽ không được hay sao ?

Khô Trúc Tiên Ông cười bông đùa:

- Ai bảo không được ? Nhưng đừng chiều chuộng quá mức, ả nha đầu ấy đậm hư, coi chừng cái máu xấu ác của Lăng Thiên Thiên bộc phát trong người y thì khổ.

Vô Ảnh lão nhân cười hô hố:

- Lão phu sớm đã đoán biết tâm ý của Tần huynh, quả nhiên đúng như vậy.

Khô Trúc Tiên Ông trở mặt:

- Hạ huynh nói vậy là sao ?

- Vì Linh Sương là do Lăng Thiên Thiên sinh dưỡng.

Khô Trúc Tiên Ông vuốt râu cười hào sảng:

- Hạ huynh vậy là với dạ tiểu nhân đo lòng quân tử rồi, lão phu đâu phải hạng người như vậy, đành rằng Lăng Thiên Thiên có tội, nhưng Sương nhi đâu thể gánh chịu thay được.

Vô Ảnh lão nhân gật đầu :

- Đúng vậy, đành rằng Lăng Thiên Thiên xấu ác, nhưng Sương nhi đâu có tội tình gì.

Đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn cười hỏi:

- Người bảo có đúng không ?

Cốc Mộng Viễn vội đáp:

- Vâng, vãn bối cũng nghĩ vậy !

Nói xuống, chàng bất giác đỏ bừng mặt, bởi chàng nghĩ những điều ấy đều do mình mà ra, nhất là lại dính líu đến tình cảm giữa mình với hai người con gái càng khiến chàng áy náy khôn tả.

Vô Ảnh lão nhân như hiểu nỗi lòng, cười nói:

- Người hãy ghi nhớ, tội lỗi của một người chỉ giới hạn ở bản thân cá nhân người ấy, bạn bè hay con cái đều là người vô tội.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vâng, vãn bối hiểu.

- Còn một điều nữa, người hãy nhớ kỹ.

- Xin lão tiên bối cứ nói.

Vô Ảnh lão nhân khẽ thở dài :

- Trong quan hệ nam nữ rất dễ khiến người quần trí, người phải hết sức cẩn thận. Chẳng hạn như Địch Cuồng, chính vì một lần cãi vã với cô cô của người, sau khi cô cô người bỏ đi, Địch Cuồng đã như trở thành một người khác, hết sức tiêu cực.

Lại buông tiếng thở dài, nói tiếp :

- Cuối cùng đã chết trong Tích Lan Hương Uyển.

Cốc Mộng Viễn bỗng mặt tối sầm.

Chân Dật Lan chưa từng trông thấy chàng ưu tư như vậy bao giờ, bất giác nghe lòng xót xa khôn tả.

Chỉ thấy Cốc Mộng Viễn ngược mắt nhìn trời, thấp giọng nói:

- Hạ gia gia có biết kẻ phóng hỏa thiêu đốt Tích Lan Hương Uyển là ai không ?
Viễn quyết phải chính tay báo thù cho cô trượng.

Chân Dật Lan nghe vậy bất giác rung động cõi lòng, nàng rất muốn nói ra sự thật, nhưng lại không thể nói, nàng nghe lòng ray rứt khôn tả.

Chỉ thấy Vô Ảnh lão nhân cười hài lòng nói:

- Viễn nhi, lão phu hết sức vui mừng vì ngươi xưng hô như vậy. Nhưng kẻ thù của cô trượng ngươi là ai, đến nay lão phu vẫn chưa điều tra ra được.

Cốc Mộng Viễn trở mặt thờ thẩn nhìn Vô Ảnh lão nhân, giọng kiên quyết nói:

- Hạ gia gia, Viễn nhi nhất định sẽ điều tra ra.

Khô Trúc Tiên Ông buộc miệng cười khen:

- Khá lắm, rất có chí khí !

Vô Ảnh lão nhân gật đầu tiếp lời :

- Đúng, chắc chắn như vậy ! Trên đời không có việc gì khó, chỉ sợ không bền lòng mà thôi.

Bỗng cười to ba tiếng, nói tiếp:

- Lão phu đi đây.

Cốc Mộng Viễn vội ôm quyền :

- Hạ gia gia, nhất định Viễn nhi sẽ đến Điểm Thương Sơn bái viếng lão nhân gia.

Chân Dật Lan tiếp lời :

- Lan nhi cũng sẽ đến.

Vô Ảnh lão nhân cười:

- Phải rồi, lão phu rất hoan nghênh ngươi đến

Quay sang Khô Trúc Tiên Ông, nói tiếp:

- Tần huynh, khi nào rảnh rồi đến hàn xá du ngoạn một chuyến nhé.

Khô Trúc Tiên Ông cười gật đầu:

- Lão phu nhất định sẽ đến !

Vô Ảnh lão nhân ha hả cười to, chỉ thấy bóng người nhấp nhóang, chớp mắt đã mất dạng.

Chân Dật Lan thè lưỡi:

- Thân pháp nhanh quá.

Khô Trúc Tiên Ông cười:

- Nếu không nhanh thì đâu mang danh Vô Ảnh lão nhân.

oOo

Rời khỏi Hà Lan Sơn, Khô Trúc Tiên Ông cùng Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan thẳng đường đến Tung Sơn, nhưng vì còn thừa thời gian nên ba người trên đường thư thả du sơn ngoạn thủy, khi đến Thiếu Lâm tự thì chỉ còn hai hôm nữa là đến ngày tụ hội quần hào Trung Nguyên.

Thiếu Lâm chuông môn Minh Thiện đại sư đích thân ra đón tiếp ba người, và triệu tập ngay một buổi họp mặt nhỏ gồm Xích Tu Đà Ông Cổ Bác Công, Minh Thiện đại sư, võ công chưởng môn Nhất Thanh đạo trưởng, Hoa Sơn chưởng môn Huê Nguyên Hàn, Nga My chưởng môn Hận Thiên Lão Lão, Kinh Long Tẩu Cổ Mộc Phong, Cái Bang bang chủ Ngốc Cái Truy Hồn Tẩu Lăng Hư, Khô Trúc Tiên Ông, Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan.

Cổ Bác Công quét mắt nhìn mọi người, đoạn dừng lại nơi Khô Trúc Tiên Ông cười nói:

- Tần huynh, năm phái một bang chỉ thiếu Côn Luân Phục Hổ thiền sư ngày mai mới đến, còn những người khác thì đến ngày cửa hành Thiên Ma Đại Yến sẽ trực tiếp đến Thái Thất Phong. Giờ đây xin Tần huynh hãy cho biết về kết quả cuộc thăm dò Thần Phong Động thế nào ?

Khô Trúc Tiên Ông vuốt râu cười, bèn lần lượt kể lại mọi sự.

Nghe xong, mọi người đều vui mừng khôn xiết.

Minh Thiện đại sư chấp tay niệm phật hiệu:

- A di đà phật ! Buông bỏ đồ đao, lập tức thành phật ! Lý thí chủ có phước hơn lão nạp nhiều.

Võ Đang Nhất Thanh đạo trưởng cũng thở dài nói:

- Người như Lý lão, trên cõi đời này có mấy ai.

Cổ Bác Công trừng mắt tức giận nói:

- Hạng ác tử nghịch đồ như vậy thật là tội đáng muôn thác, sao Tần huynh không bảo Cốc lão đệ hạ thủ nặng hơn, thật là đáng tiếc.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Cốc lão đệ, ma đầu tàn ác như Lý Hàm Băng mà còn biết cải hối hướng thiện, Triển Bá Tuấn và Lý Xung thì đáng kể gì? Lão phu nhận thấy không cần thiết phải lấy mạng họ.

Minh Thiện đại sư chấp tay:

- Tàn lão thí chủ nói rất phải, nếu buông tha được hãy buông tha ! Cõi đời bao tha, mấy ai tránh khỏi cả đời không làm điều ác ?

Cổ Bác Công cười :

- Cổ mổ chỉ sợ họ ác tính khó sửa đổi thôi.

Khô Trúc Tiên Ông vuốt râu cười :

- Theo lão phu nhận thấy, Lý Hàm Băng hẳn là không dùng thủ đoạn tanh máu xử trị họ, nhưng họ cả đời không làm điều ác ?

Cổ Bác Công gật đầu :

- Mong là Lý Hàm Băng sẽ phế bỏ võ công của họ !

- Rất có thể.

Khô Trúc Tiên Ông thoáng ngưng lời, bỗng hỏi:

- Chúng ta còn những ai sẽ đến nữa ?

Cổ Bác Công ngẫm nghĩ chốc lát mới đáp:

- Tam Âm bang chủ Âm Dương Kiếm Sĩ Tất Lôi cũng quyết định đến, Thanh Minh Nhất Quái, Vô Ưu Túy Tẩu Bạch Phan trong Doanh Hải Tam Tinh cũng có thể đến, còn Kiếm Lâm Tứ Tuyệt không còn tin tức gì, có lẽ là không đến

- Chỉ bấy nhiêu thôi so ?

- Bắc Minh Thần Tăng và Cát huynh đi Nam Hải chưa về đến, nếu năm vị sư huynh của Cốc lão đệ mà đến được thì thanh thế của chúng ta thật là to tát.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Vậy Tam Hy Khoái Kiếm Triển Vân Sanh thì sao ?

Cổ Bác Công vội đáp:

- Ycũng đã bằng lòng đến.

Khô Trúc Tiên Ông mỉm cười :

- Vậy cộng thêm trưởng lão các phái, kể ra lực lượng của chúng ta cũng chẳng kém.

Cổ Bác Công cười :

- Thừa sức đối phó với Thiên Ma giáo rồi.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Chẳng những thừa mà còn lãng phí nữa ! Tuy nhiên, e rằng Thiên Ma giáo còn có chỗ dựa khác.

Mọi người nghe vậy đều giật mình sửng sốt, chẳng lẽ có người hậu thuẫn cho cha con Thành Thế Hùng nữa sao ?

Cổ Bác Công không nén được hỏi:

- Tần huynh, chẳng lẽ trong Thiên Ma giáo còn có cao nhân nào khác nữa ư ?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu nghiêm giọng :

- Đương nhiên là có, không thì lão phu cần gì phải hỏi tới hỏi lui về nhân lực của phía chúng ta ?

Cổ Bác Công sửng sờ.

Mọi người đều sửng sờ.

Tất cả những người hiện diện đều không nghĩ ra được ngoài Lý Hàm Băng, còn có vị ma đầu nào lợi hại đến mức có thể khiến cho Khô Trúc Tiên Ông phải lo ngại.

Nhất Thanh đạo trưởng không nén được hỏi:

- Tần lão, đó là vị cao nhân nào vậy ?

Khô Trúc Tiên Ông quét mắt nhìn mọi người, trầm giọng nói:

- Hôm trước lão phu có gặp Vô Ảnh lão nhân, theo lời ông ấy nói Thiên Tàn Tử hãy còn sống. Nếu vậy chắc chắn lão ma đầu này sẽ hậu thuẫn cho cha con Thành Thế Hùng.

Cổ Bác Công cười hào sảng:

- Không hề gì ! Nếu chỉ có một mình Thiên Tàn Tử, Tần huynh thừa sức chế phục lão ta rồi.

Khô Trúc Tiên Ông nghiêm giọng :

- Cổ lão đệ, nếu là khi xưa, Thiên Tàn Tử không sao chống nổi lão phu trăm hiệp, nhưng nghe đâu lão ma ấy đã luyện thành Vô Địch Ma Cương rồi, e rằng muốn thắng y cũng phải vất vả lắm.

Cổ Bác Công sửng sốt:

- Lão ma ấy đã luyện thành Vô Địch Ma Cương rồi ư? Vậy thì quả là.

Ông không nói tiếp nữa, bởi tuyệt kỹ Vô Địch Ma Cương chỉ nghe đồn đại trong võ lâm, chưa ai được chứng kiến thật ra lợi hại đến mức độ nào.

Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan tự nãy giờ chưa nói một lời, nhưng tuyệt kỹ Vô Địch Ma Cương đã khơi dậy lòng hiếu kỳ của Chân Dật Lan, nàng quay sang Khô Trúc Tiên Ông mỉm cười hỏi:

- Trúc lão, Vô Địch Ma Cương ghê gớm lắm sao ?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Rất là ghê gớm ! Trong võ lâm chưa từng có ai luyện thành, nên ma công này thật sự lợi hại đến mức nào chưa người nào nếm trải.

Chân Dật Lan cười :

- Vậy rất có thể lời đồn thất thiệt cũng nên.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Nghe đâu Vô Địch Ma Cương ấy ghê gớm đến mức có thể nhất kích khiến người sống trở thành xương trắng và giống như Kim Cang Bất Hoại Thiền công của Phật môn, cơ hồ không võ công nào chống nổi và gây tổn thương được

Chân Dật Lan kinh hãi :

- Ghê gớm vậy ư ? Thật không ngờ. Trúc lão, chả lẽ ma công ấy không thể phá giải được sao ?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Có chứ.

Bỗng ha hả cười to, nói tiếp :

- Lan nhi, nếu người không hỏi, suýt nữa lão phu đã quên mất rồi.

Chân Dật Lan ngạc nhiên hỏi:

- Việc gì mà Trúc lão vui mừng vậy ?

Khô Trúc Tiên Ông hớn hở;

- Lão phu đã nghĩ ra môn võ công phá giải Vô Địch Ma Cương rồi.

Chân Dật Lan vội hỏi:

- Thật ư ? Môn võ công gì vậy ?

- Chính là Song Tuyệt Vô Ảnh kiếm pháp của vợ chồng Thiên Toàn kiếm khách và Huyền Băng Ngọc Nữ.

Chân Dật Lan mừng rỡ:

- Thật ư?

- Đương nhiên là thật, nhưng còn phải phối hợp với hai thach tiên cổ hần kiếm, rất tiếc là thanh nhuyễn kiếm của Huyền Băng Ngọc Nữ đã không tìm thấy.

Chân Dật Lan cười tiếp lời :

- Lan nhi có !

Khô Trúc Tiên Ông cả mừng:

- Vậy thì tốt quá !

Đoạn quay sang Cốc Mộng Viễn nghiêm giọng nói:

- Mộng Viễn, vậy phải vất vả hai người gấp rút luyện thành kiếm pháp của Song Tiên rồi.

